

1 priedas. Viljamo Sarojano apysakos „Tėti, tu keistuolis“ skyriaus „Lapas“ ištrauka.

Lapas

Kai galų gale išėjome į lauką, sustojome pievelėje ir žiūrėjome į besileidžiančią saulę. Tėtis pasakė:

– Jeigu ne menas, mes jau seniai būtume išnykę nuo žemės paviršiaus.

Tačiau kas iš tikrųjų yra menas, ir kas iš tikrųjų yra žmogus, ir kas iš tikrųjų yra pasaulis, aš vis tiek nežinau, ir gana.

Stebėdamas, kaip saulė leidžiasi į jūrą, tėtis kalbėjo toliau:

– Kiekvienuose namuose turėtų būti meno stalelis, ant kurio iš eilės būtų dedami įvairūs daiktai, kad visi namiškiai galėtų tuos padėtus daiktus atidžiai apžiūrėti ir pamatyti.

– O ką tu dėtum ant to stalelio?

– Lapą. Monetą. Sagę. Akmenį. Laikraščio skiautę. Obuolį. Kiaušinį. Kauliuką. Gėlę. Negyvą vabzdį. Batą.

– Visi yra matę šiuos daiktus.

– Žinoma. Bet argi į juos kas nors žiūri? O juk tai ir yra menas. Žiūrėti į žinomus daiktus taip, lyg niekas jų iki šiol nebūtų matęs. Į paprastą popieriaus lapą su spausdintu tekstu. Kaklaryšį. Kišeninį peiliuką. Raktą. Šakutę. Puodelį. Butelį. Vazą. Graikišką riešutą.

– O į beisbolo kamuoliuką? Jis labai gražus.

– Žinoma, gražus. Pasidėtum kokį nors daiktą ant stalo ir žiūrėtum. Kitą rytą nuimtum ir padėtum ką nors kita – bet ką, nes nėra tokio gamtos ar žmogaus kūrinio, į kurį nebūtų verta atidžiai pažvelgti.

Saulė jau buvo nusileidusi. Dangus virš vandens žėravo oranžine šviesa. Garbės legiono kalną apgaubė sutemos.

Šaltinis: Karčiauskienė L. Skaitymai. Literatūros vadovėlis 6 klasei, 1 dalis. Vilnius: Gimtasis žodis, 2003, p. 123–124.